

ע"פ 7193/22 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלוני, פלוני

בית המשפט העליון

ע"פ 7193/22

כבוד השופטת ד' ברק-ארז

לפני:

פלוני

המבקש:

נגד

1. מדינת ישראל

המשיבים:

2. פלוני

3. פלוני

בקשה לעיכוב ביצוע תשלום הפיצוי שנקבע בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 15.9.2022 בתפ"ח 21274-01-20 על-ידי סגן הנשיא ר' כרמל, השופט א' רומנוב והשופטת ש' רנר

עו"ד לאה צמל

בשם המבקש:

עו"ד יצחק פרדמן

בשם המשיבה 1:

החלטה

1. בפני בקשה לעיכוב ביצוע של רכיב הפיצויים שבו חויב המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 15.9.2022 (תפ"ח 21274-01-20, סגן הנשיא ר' כרמל, השופט א' רומנוב והשופטת ש' רנר).

2. ביום 30.5.2022 הורשע המבקש יחד עם נאשם נוסף, ברוב דעות, בעבירה של מעשה טרור של ניסיון רצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וסעיף 37 לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016. בתמצית יצוין כי על-פי הכרעת הדין, בליל ה-26.3.2019 נסעו הנאשמים במכונית בסמוך לשער יפו בירושלים ודרסו שני הולכי רגל שזוהו על-ידם כבעלי חזות יהודית (להלן: המתלוננים). בהמשך לכך, ולאחר שאחד המתלוננים הצליח לברוח מהמקום, הנאשמים תקפו את המתלונן הנותר באמצעות סכין, בעיטות ואגרופים, ואז נמלטו. המשך הדברים יעסוק בעניינו של המבקש בלבד.

3. בגזר דינו השית בית המשפט המחוזי על המבקש עונש מאסר בפועל לתקופה של 16 שנים, לצד עונש מאסר על-תנאי למשך ששה חודשים. כמו כן המבקש חויב בתשלום פיצוי בסך 15,000 שקלים לכל אחד משני המתלוננים, שישולם עד 31.12.2022.

4. ביום 30.10.2022 הגיש המבקש ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין כאחד, ולצדו בקשה לעיכוב ביצוע שנסבה על רכיב הפיצויים בגזר הדין. בבקשה נטען כי המבקש הוא עובד כפיים בן 28, שלא הספיק לחסוך כסף בחייו, וכעת נתון במאסר. כן נטען כי אין ביכולתו, או ביכולתם של הוריו, לשלם את סכום הפיצויים שנפסק. הגם שנימוקי הערעור לא פורטו בבקשה, טוען המבקש כי סיכויי ערעורו טובים וכי טענותיו צפויות לשנות את תוצאת התיק ולמצער להוביל לביטול הפיצויים או להפחתתם. באשר למאזן הנוחות נטען כי המתלוננים קיבלו מהמדינה את מלוא העזרה, הסיוע והטיפול שלהם נזקקו, וכי אין להם צורך מידי בפיצויים שנפסקו להם. לעומת זאת, כך נטען, אין למבקש יכולת לשלם את הפיצויים והחוב בגינם צובר ריבית והצמדה ומהווה מכשול לעתידו של המבקש. לנוכח כל האמור עותר המבקש לעיכוב תשלום הפיצויים עד להכרעה בערעור.

5. בתגובתה, שהוגשה על-פי החלטתי מיום 30.10.2022, מתנגדת המדינה לבקשה ומציינת כי בעת הנוכחית טרם הוגשו נימוקי הערעור, כך שממילא המבקש לא הראה שסיכויי ערעורו טובים. בכל הנוגע למאזן הנוחות נטען כי קושי כלכלי הנובע מכליאתו של המבקש מאחורי סורג ובריא אינו מבסס עילה לקבלת הבקשה לעיכוב ביצוע. המדינה מדגישה, כי על המבקש להראות כי אם יתקבל ערעורו, ייגרם לו נזק בלתי הפיך כתוצאה מתשלום הפיצוי, כך שלא ניתן יהיה להחזיר את הגלגל לאחור. המדינה מוסיפה עוד כי סכום הפיצוי שנפסק אינו גבוה, וכי מכל מקום המבקש רשאי לפנות למרכז לגביית קנסות בבקשה לפרוס או לדחות את תשלום החוב. לבסוף, מצוין כי בא-כוחם של המתלוננים מסר שאף הם מתנגדים לבקשה.

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה ונתתי דעתי לטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי אף מבלי להידרש לסיכויי הערעור, אין מקום לעכב את תשלום הפיצויים למתלוננים, משהמבקש לא הוכיח באופן קונקרטי כי ייגרם לו נזק בלתי הפיך אם תידחה בקשתו. על כך יש להוסיף, כי מקובלת עלי עמדת המדינה לפיה דרך המלך להתמודדות עם קשיים כלכליים בכל הנוגע לתשלום פיצויים שנפסקו בגזר דין, היא באמצעות הגשת בקשה מתאימה למרכז לגביית קנסות, ואיני מביעה כל עמדה לגוף הדברים (ראו: ע"פ 5158/22 בוהדנה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (6.11.2022)).

7. סוף דבר: הבקשה לעיכוב ביצוע נדחית.

ניתנה היום, כ"א בחשון התשפ"ג (15.11.2022).

ש ו פ ט ת